

«Сонце сходило за гуком...»

Воронько Платон Микитович

* * *

Сонце сходило за гуком,
Ні, не сходило — спливало.
Простягав до нього руки
Пишний бук над перевалом.
А воно на руки — хустку
З променистого серпанку...
Як ласкава Ксеня з Хуста —
Ясинівському Іванку...
А мені?
Мені, старому, —
Все зціляюча «Свалява»,
Тепла злива після грому
Й Ковпакових рейдів слава.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/sontse_shodylo_za_hukom